NN 120/2018 (31.12.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-44/17-6 od 12. rujna 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2431

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Borisa Markovića, članova vijeća, te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja VIP net d.o.o., Zagreb, Vrtni put 1, koji zastupa Martina Dragičević, direktorica Odjela za regulatorne poslove i EU fondove, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa ravnatelj mr. sc. Mario Weber, u upravnom sporu radi provođenja regulatorne obveze nadzora cijena usluga veleprodajnog širokopojasnog pristupa, na sjednici vijeća održanoj 12. rujna 2018.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-01/16-05/11, urbroj: 376-11-17-14 od 3. veljače 2017.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Uvodno naznačenim rješenjem tuženika od 3. veljače 2017. odbijen je zahtjev tužitelja za snižavanjem cijene mjesečne naknade usluge veleprodajnog širokopojasnog pristupa za internet uslugu na temelju ADSL/VDSL tehnologije za brzine veće ili jednake 30 Mbit/s, kada krajnji korisnik ostvaruje Osnovni pristup putem Operatora korisnika, određene odlukom Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa. UP/I-344-01/16-05/11, urbroj: 376-11-16-10 od 14. rujna 2016.

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja navodi sve razloge propisane u članku 66. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS) zbog kojih smatra da je to rješenje nezakonito.

Nastavno u tužbi pobliže obrazlaže razloge zbog kojih smatra da je postupljeno protivno njegovim na zakonu utemeljenim interesima, jer je dodaje jasno definirao što u zahtjevu traži. Također dodaje da tuženik pogrešno zaključuje da je tužitelj bio u obvezi pozvati se u svom zahtjevu na odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14. – dalje: ZEK) na kojima temelji svoj zahtjev. Suprotno tome, tužitelj smatra da njegov zahtjev sadrži sve propisane elemente u smislu članka 71. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09. – dalje: ZUP) da bi se po njemu moglo postupiti.

U vezi s naprijed navedenim dodaje da je tuženik, odnosno službena osoba koja je rješavala po zahtjevu tužitelja, bila u obvezi u skladu s odredbom članka 73. ZUP-a tužitelja upozoriti na nedostatak podneska koji onemogućuje postupanje po tom podnesku ukoliko je smatrala da postoje takvi nedostaci te da bi se isti mogli otkloniti. Također s tim u vezi ukazuje i na pogrešnu primjenu materijalnog prava jer je, smatra, zahtjev razmatran u smislu članka 52. stavka 5. ZEK-a, koji nije moguće primijeniti u navedenoj situaciji, s obzirom da tužitelj u zahtjevu ne traži određivanje novih regulatornih obveza, već bi prihvaćanje njegovog zahtjeva ušlo u doseg određene regulatorne obveze i to kao mjera provođenja te obveze, iz razloga koje tužitelj u tužbi iscrpno obrazlaže. S time u vezi se osvrće i na odredbu članka 62. ZEK-a te dodaje koji su svrha i cilj primjene te zakonske odredbe, odnosno konkretno stavka 3. te zakonske odredbe te što sve podrazumijeva postupanje u skladu s regulatornim načelima i ciljevima iz članka 5. ZEK-a.

Nadalje se osvrće na postupak izrade troškovnih modela u svrhu provedbe regulatorne obveze. Dodaje koje je sve odluke s time u vezi već donio tuženik te konačno zaključuje da na pobliže opisani način tuženik postupa protivno propisanim obvezama iz stavka 3. članka 62. ZEK-a i regulatornim načelima iz članka 5. ZEK-a, jer ne promiče djelotvorno i održivo tržišno natjecanje te ne štiti krajnje korisnike usluga svih operatora. Posebno ističe da ne traži određivanje nove regulatorne obveze te zaključuje da je tuženik u predmetnom slučaju propustio primijeniti mjerodavne odredbe ZEK-a, za konkretan slučaj, na koji način je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava.